

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 52: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse. Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj). (Fremsat 26/10 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Britta Schall Holberg (V):

Enhver, der deltog i Folketingets velkomstarrangement for de nye danske statsborgere sidste forår, ved, at det, vi behandler nu, er en veritabel begivenhed for de allerfleste af dem, der står på lovforslaget.

2.086 voksne får med dette lovforslag dansk indfødsret og bliver danske statsborgere, og her til kommer 1.300 børn. 2.039 af de voksne får efter lovforslaget dansk statsborgerskab efter de tidligere gældende regler, mens 47 er optaget på lovforslaget, fordi de opfylder de skærpede krav, vi lavede en aftale om lige før jul sidste år.

På Venstres vegne vil jeg gerne byde alle disse nye danskere rigtig hjertelig velkommen, og vi håber, at de vil deltage i Folketingets velkomstarrangement næste forår.

Jeg glemmer personligt ikke det indtryk, det gjorde at sidde i teltet i slotsgården i rusk og regn og opleve både familien Danmarks teltnødvendighed, om jeg så må sige, når huset ikke er stort nok – det er jo sådan, vi alle sammen gør – at se denne brogede flok sidde i teltet med regnen uden for og til overflod høre denne brogede flok synge de danske sange, anført af Radioens Drengekor. Da rislede det ned ad ryggen på mange af os, er jeg ganske sikker på. Tænk, at vi stod her midt i blæsten og den silende regn og sang vores danske sange sammen med alle de forskellige nationaliteter.

Jeg tænkte på, at vi danskere i grunden helst flygter, når det er sådan en regnfuld dag, men de andre kom alligevel. De havde sat meget ind på at opfylde vores krav til, hvad de skal kunne for at blive danske statsborgere, og så mødte de endda op til vores velkomst, selv om det havde været meget lettere for dem at blive hjemme.

Kl. 19.25

Efterfølgende svingede Christiansborg af et mylder af glade, forskellige mennesker, og på den mest inspirerende måde havde vi lejlighed til at tale sammen om, hvorfor de gerne ville være danske statsborgere.

Jeg synes, vi lærte fantastisk meget den dag. Det var en storslået oplevelse, der viser, at vi ikke bare står med et lovforslag her. For mange er det også en drøm, der går i opfyldelse, og for os kan det være en berigelse. For mange er det imidlertid en meget øm grænse at overskride, når man søger om at få dansk statsborgerskab. Loyalitetsfølelsen over for det land, som man føler man vælger fra, kan være en utrolig og helt forståelig konflikt for mange, så vi håber, at de, der er optaget på lovforslaget, vil få glæde af, at de valgte Danmark.

Jeg har lyst til at nævne, at Irak, Bosnien-Hercegovina, Serbien, Somalia og Tyrkiet hver tegner sig for over 100 ansøgere; i alt drejer det sig om 1.114 mennesker. Resten af ansøgningerne om at blive dansk statsborger er fordelt mellem mennesker fra den ganske verden. Men rigtig hjertelig tillykke til alle med det danske statsborgerskab, som er opnået efter en stor og interesseret indsats.

Søren Krarup (DF):

Lad mig blot indrømme, at det er med en underlig fornemmelse, jeg sidder og blader i et indfødsretslovforslag som dette. Alle disse vildtfremmede navne, alle disse navne, der ganske umisforståeligt signalerer, at de er kommet meget langvejs fra og har ringe, om overhovedet nogen, forbindelse med dette lille land i Norden.

Vi lever uimodsigeligt i en folkevandringstid; det fortæller et lovforslag som dette. Vi lever i en tid, hvor masserne fra den tredje verdens overbefolkede og fattige lande sætter kursen mod Vesten for at få del i vores rigdom og velfærd. De moderne samfærdselsmidler har gjort det muligt for mennesker i det, der tidligere var de fjerne, fremmede lande, at nå vore kyster, og nu er de her og søger dansk statsborgerskab for at få et blivende sted.

At vi lever i en folkevandringstid, fortæller et lovforslag som dette for det første, hvor ca. 2.100 voksne personer plus ca. 1.300 børn får dansk statsborgerskab og bliver landsmænd med Jensen, Hansen og Sørensen. 261 er fra Irak, 52 fra Pakistan, 70 fra Iran, 223 fra Bosnien-Hercegovina, 161 fra Somalia, 283 fra Serbien og 186 fra Tyrkiet. Jeg må indrømme, at jeg spørger mig selv, om gamle Danmark kan kende sig selv igen om et par generationer, og om vi er ved at gøre os fremmede for os selv.

Men Dansk Folkeparti stemmer som bekendt ja til lovforslaget, fordi vi klynger os til et håb om, at disse meget fremmede vil kunne blive

danske. Vi stemmer også ja, fordi de, der er optaget på forslaget, har opfyldt en række krav. Det er anderledes end i 1980'erne og 1990'erne. Nu kan man ikke blive dansk statsborger uden at kunne dansk, uden at have et vist kendskab til Danmark, dansk kultur og historie, uden en ren vandelsattest, uden at være gældfri, og uden i det hele taget at være et ordentligt menneske. Dette opnåede vi med lovgivningen fra sommeren 2002.

Vi understreger også, at alle de mennesker, der er med i lovforslaget, har måttet aflægge løftet i § 2 i indfødsrets aftalen, hvor det hedder:

Kl. 19.30

Det er en betingelse for optagelse på et lovfor­slag om indfødsrets meddelelse, at ansøgeren lover troskab og loyalitet over for Danmark og det danske samfund og erklærer at ville overholde dansk lovgivning og respektere grundlæggende danske retsprincipper.

Sådan. Dette er løftet eller forudsætningen.

Det var dette, bl.a. imamen Akkari lovede i 2004, da han fik dansk indfødsret, hvorefter han i 2005 rejste rundt i Mellemøsten for at sætte denne i brand imod Danmark.

Nej, man kan ikke se et menneske længere end til tænderne. Og når vi i dag giver dansk indfødsret til disse i henhold til fødsel, opvækst og kultur meget fremmede mennesker, sker det også i et inderligt håb om, at de vil holde det af­lagte løfte og vise sig loyale over for deres nye-fædreland.

Men når dette er sagt og denne usikkerhed udtrykt, skal det også siges, at jeg glæder mig usigeligt til, at den nye aftale om dansk indfødsret af 8. december 2005 træder i kraft i den for­stand, at det er de nye regler, som indfødsret til­deles efter. Næsten alle i dette lovforslag er jo kommet på loven efter de gamle regler, som vi fandt utilfredsstillende.

For et år siden strammede vi reglerne vedrørende dansk sprog og kendskabet til dansk kul­tur, historie og samfundsforhold, ligesom man skal have været selvforsørgende i 4 af de sidste 5 år for at opnå dansk indfødsret. Disse nye regler er ikke slået igennem endnu. Vi venter det med længsel og en vis utålmodighed. Vi mener at kunne se af antallet af dispensationsansøgninger i Indfødsretsudvalget, at de vil få en ikke ringe betydning. Vi ved, at fra den 1. januar 2007 skul­de de være endeligt gennemført.

I dag ved denne lov med disse utallige frem­mede navne skal det siges, at gennemførelsen af den nye aftale er ventet med meget stor længsel.

Men i henhold til vores aftale stemmer vi ja til dette foreliggende lovforslag og knytter vore håb og vore ønsker til det og til de fremmede, der hermed skal blive danske.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Først vil jeg da gerne sige tillykke til hr. Søren Krarup og Dansk Folkeparti, som jo nu, kan man sige, med sin stemmeafgivning her blåstempler det multikulturelle samfund, idet man her er med til at erkende, at man også kan være dansk og have anden etnisk baggrund osv. Det synes jeg er positivt, og om ikke andet kan man sige, at der kommer vi da til at tage et stort skridt i dag.

Det, jeg egentlig gerne ville spørge til, var den aftale fra december 2005, som hr. Søren Krarup henviser til, hvor jeg bare for historieskrivningens skyld vil sikre mig: Er det ikke korrekt forstået, at hvad angår de betænkeligheder, som bl.a. formanden for Indfødsretsudvalget udtrykte efter aftalens indgåelse om bl.a. forholdene for torturofre, har man ikke i forligskredsen kunnet enes om at flytte noget i aftalen? Eller er der rent faktisk sket ændringer som følge af den konservative udmelding?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg lige svare allerførst, at jeg ikke er tilhænger af et multikulturelt samfund. Men jeg accepterer, at der er folk, der er kommet hertil, som har fået dansk statsborgerskab, og som vi derfor skal integrere. Men de skal ikke blive multikulturelle, de skal blive danske. Det er det, der er meningen med det hele, og det er det, der er vores opgave, og det er det, der også er meningen med den integrationsaftale, der blev vedtaget den 16. juni 2005, og som vi er ved, som det hedder, at udmønte.

Men med hensyn til det sidste med disse fremmede, som kom hertil – nu må jeg sige, at nu svipsede det sidste. Må jeg lige få repeteret det sidste punkt? Det er ikke sådan at blive gammel.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det gik sådan set bare for historieskrivningens skyld på, om man kan sige, at aftalen fra december 2005 er ændret som følge af den konservative betænkelighed. Er der sket nogen forandringer for torturofrene, for PTSD-ofrene osv.? Er af-

talen ændret på noget punkt, der har med det at gøre?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er fuldstændig rigtigt. Der faldt en klap ned.

Det er rigtigt, at det ikke er ændret. Det er rigtigt, at der har været lidt diskussion om det.

Men det står selvfølgelig fast, fordi vi har sagt det ganske uimodsigelige, at torturofre – for nu at bruge dette dramatiske udtryk; jeg kunne også sige posttraumatisk syndrom-ofre – har behov for behandling. Det får de også. Men fordi man har behov for behandling, har man ikke derfor krav på eller ret til indfødsret.

Kl. 19.35

Det er sådan, at vi jo må konstatere, at indfødsret ikke er en behandlingsform. Det er slet og ret en ret, man får tildelt, og fordi man har været syg, får man ikke denne ret.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu ved jeg jo, at hr. Søren Krarup har en vis forærlighed for at prøve at gøre andre mennesker klogere, men jeg tror, det er nødvendigt i den her sag at gøre hr. Søren Krarup lidt klogere.

Det, vi snakker om i forlængelse af det sidste svar, er jo ikke et spørgsmål om, hvorvidt folk, der lider af posttraumatisk stress-syndrom, automatisk skal have ret til at blive danske statsborgere. Nej, det, der er vores ærinde, er, at de skal have ret til at få en mulighed for at få dispensation fra danskundskaberne. Det var det eneste, vi har sagt om denne sag. Det er ikke noget med, at de pr. automatik på grund af en lidelse skal have ret, men at de skal have mulighed for at få dispensation, hvis de ikke er i stand til at lære dansk på tilstrækkelig højt niveau.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er et helt uimodsigeligt og ubetinget krav fra vores side, at for at blive dansk statsborger skal man kunne tale dansk. Derfor accepterer vi ikke en dispensationsansøgning, der bygger på sygdom. Der kan være helt specielle forhold – der kan være særlige forhold i familien, hvor fem børn og en ægtefælle er blevet danske statsborgere, og den sidste far eller mor ikke har kunnet klare det danske, og der er vi i skønsomhedens navn villige til at se bort fra det. Men det er altså den enkelte sag, vi vil bedømme det ud fra.

Det gælder i hvert tilfælde, at man, fordi man lider af posttraumatisk stress-syndrom og ikke kan tale dansk, ikke har nogen som helst adgang til at blive dansk statsborger. Det er altså der, jeg siger, at så har man behov for behandling, men man har ikke noget krav på eller ret til dansk statsborgerskab.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, det bliver mere og mere uklart, hvad hr. Søren Krarup mener, for nu gør hr. Søren Krarup sig til talsmand for, at det er et ufravigeligt krav, at man skal lære dansk på det her rimelige høje niveau – niveauet er ikke det, jeg vil diskutere. Men problemet er jo, at samtidig med at hr. Søren Krarup vil afholde torturofre, der lider af PTSD, fra at få mulighed for at få statsborgerskab, vil folk, der lider af en anden psykisk eller fysisk sygdom, som er årsagen til, at de ikke kan dansk på et tilstrækkelig højt niveau, godt kunne få dansk statsborgerskab.

Så det mangler logik, specielt når hr. Søren Krarup nu siger, at holdningen er, at alle skal kunne dansk; uanset om man er i stand til at kunne lære det eller ej, så skal man kunne dansk for at få dansk statsborgerskab. Hvad er egentlig logikken?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Logikken er ganske klar: Man skal kunne tale dansk for at få dansk statsborgerskab. Men det, jeg sagde, var, at der kan være særlige forhold, der for så vidt ikke har med selve sproget dansk at gøre, men eventuelt med familieforhold. Der kan være særlige forhold, hvor vi skønner. Læg vel mærke til, at dansk statsborgerskab altså er noget, man giver ved lov, det vil sige, at det er lovgiverne, der vurderer, om de pågældende er berettiget til eller skal have dansk statsborgerskab. Der kan der altså – det er det, jeg siger – være situationer, hvor vi med hensyntagen til den særlige familiesituation siger: Det er efter vores mening uskønsomt, at en mor f.eks. ikke kan rejse sammen med sin øvrige familie på fem eller seks, fordi hun ikke er i stand til at tale dansk.

Det ophæver ikke, at det er et krav, at man skal kunne tale dansk, men der er, som jeg sagde, visse forhold, der begrundet et skøn, som betyder, at vi alligevel tildeler statsborgerskab.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren, og så går vi videre i ordfører-rækken med hr. Allan Niebuhr.

Allan Niebuhr (KF):

Med det lovforslag, som vi har foran os i dag, er der lige ved 3.500 mennesker, der nu skal blive danske statsborgere. Det er mennesker, som har klaret de test og de krav, som vi har stillet, for at man kan opnå det at blive dansk statsborger, og det synes jeg vi skal hilse velkommen.

Jeg har det ligesom Venstres ordfører: Jeg tænker også tilbage på den statsborgerdag, som vi har indført her på Christiansborg. Jeg synes, det er en rigtig god tradition, og den synes jeg også vi skal holde fast i. Det er dejligt at høre de mange historier og de mange ønsker om en fremtid. Og det er i hvert fald noget af det, som vi kan ønske for de her lige ved 3.500 menne-sker.

Kl. 19.40

Så vil jeg gerne have lov til at slå fast, at hvis man er bange for, at de her mennesker, som vi nu har stillet krav til, og som bliver danske statsborgere, uanset hvilke navne de bærer rundt på, fordi de har klaret de kraftige krav, vi har stillet til dem, skulle være en trussel for vores kultur og vores samfund, er der noget galt med vores kultur og vores samfund. Der er noget galt, hvis vi ikke er i stand til at modtage mennesker, som vi i forvejen har stillet kvalitetskrav til.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil blot benytte lejligheden til at prøve at få afklaret hr. Allan Niebuhrs forhold til den indfødsrets aftale, som hr. Søren Krarup omtalte tidligere, for jeg har jo bidt mærke i, at hr. Allan Niebuhr i hvert fald på et tidspunkt, nærmere bestemt den 10. april 2006, udtalte om den her aftale til Information:

»Det er ikke særlig menneskeligt over for folk, som har lidelsen PTSD. Det kan ikke være rigtig, at de simpelthen udelukkes fra starten.«

Det var så holdningen på det tidspunkt. Og så kunne jeg bare godt tænkte mig at høre hr. Allan Niebuhr, om det stadig væk er hr. Allan Niebuhrs holdning, at den måde, man udelukker folk med PTSD på fra starten, er umenneskelig, og at det skal laves om.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg vil gerne slå fast, at når vi taler om folk med lidelsen PTSD, har jeg ikke sagt, at de dermed skal have direkte adgang til at blive danske statsborgere. Jeg har sagt, at jeg synes, det var rimeligt, at de mennesker fik en mulighed for at få deres sag behandlet som dispensationssag i udvalget. Det kan man ikke med den ordlyd, der ligger i den nye aftale, men der er en aftale, og en ophævelse kræver, at parterne er enige. Det har vi drøftet, og det har der ikke været mulighed for at blive.

Derfor står vi selvfølgelig ved den aftale, vi har indgået, og derfor er der i øjeblikket den regel, der er gældende for folk med lidelsen PTSD, at deres sager ikke bliver forelagt for Indfødsretsudvalget på dispensation. Men jeg vil gerne slå fast en gang til, så det ikke kan misforstås: Jeg har aldrig givet udtryk for, at folk med lidelsen PTSD pr. automatik skulle have dansk statsborgerskab.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Til det sidste er der kun at sige, at det er der heller ikke nogen, der på noget tidspunkt har påstået. Men det er jo meget rart at vide, om hr. Allan Niebuhr går ind for den aftale, han har indgået, eller om han ikke går ind for den.

Jeg kunne godt tænke mig at stille et spørgsmål. Hvis der stilles et forslag her i Folketingssalen om, at lige præcis folk med lidelsen PTSD skal have mulighed for at få afklaret, om de kan få dansk statsborgerskab gennem dispensation i Indfødsretsudvalget, vil hr. Allan Niebuhr så støtte sådan et forslag, eller vil han stemme imod det?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg har klart og tydeligt sagt, hvad jeg mener om ordningen, om PTSD. Men der skal heller ikke være nogen tvivl om, at De Konservative står ved en aftale, de har indgået, og det gør hr. Allan Niebuhr også. En aftale er en aftale, og den kræver, at man er enig om, at aftalen skal opsiges, før den kan opsiges.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det må jo så betyde, vil jeg sige til hr. Allan Niebuhr, at vi står i en situation, hvor Det Konservative Folkeparti igen på det her område er sprun-

get op og er faldet ned igen uden at have fået noget som helst ud af det. Det var situationen i forbindelse med diskussionen om asylbørnernes vilkår, og det var situationen i forbindelse med indfødsrets aftalen, hvor hr. Allan Niebuhr sagde til Ritzaus Bureau den 9. april 2006:

»Det er ikke særligt menneskeligt over for folk, som har lidelsen PTSD. Det kan ikke være rigtigt, at de simpelthen udelukkes fra starten.«

Når hr. Allan Niebuhr nu senest har været ude at sige, at der mangler et menneskeligt ansigt i den administration, der foregår i Udlændingesservice, så er det formentlig også tilfældet.

Der er jo ingen, der på noget tidspunkt har talt om, at PTSD skulle give automatisk dispensation. Det, der har været diskussionen, er, om det i forhold til aftalens § 24 og noten til stk. 3, er rimeligt, at der gives afslag til ansøgere, som lider af PTSD, også selv om tilstanden er kronisk og dette er dokumenteret af en person med lægefaglig baggrund. Er det, eller er det ikke konservativ politik med et menneskeligt ansigt?

Kl. 19.45

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Konservativ politik med et menneskeligt ansigt er, at vi meget gerne ser, at folk med lidelsen PTSD kunne få deres sag prøvet som dispensationssag i udvalget. Ja, det så vi gerne, men der er indgået en aftale, og en aftale er en aftale.

De øvrige sager, som hr. Morten Østergaard hentyder til, er jo nemme at remse op. Nu ligger de ikke inden for det her område, men jeg vil sige, at vi sandelig har gjort tiltag omkring asylbørnene, så det er ikke rimeligt, at man siger, at der ikke er sket noget ud fra det, vi har sagt. Og mine udtalelser på den konservative gruppes vegne omkring det menneskelige ansigt i forbindelse med de andre sager står vi selvfølgelig ved, og vi har selvfølgelig også mulighed for at ytre vores ønsker om nogle ændringer.

Stadig væk vil jeg sige, at vi er en del af en aftale, og vi står inde for den udlændingelov, som vi har, og den har vi heller ikke ønsket der skulle ændres på.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det, vi også diskuterede, da vi havde forespørgselsdebatten den 24. februar, var jo det her med, at der ligesom har kørt nogle parallelprocesser. Man havde forsøgt at arbejde sammen med folk inden for området, der skulle dokumentere

PTSD og diskutere de lægeerklæringer. Er det ikke korrekt, at der nu faktisk er kommet et bud på, hvordan man fra lægefaglig side kunne gribe det an? Alligevel står Det Konservative Folkeparti altså i dag og erkender, at man har løbet panden lige mod en mur bestående af Dansk Folkeparti og Venstre i den her sag.

Er det virkelig det, Det Konservative Folkeparti kan præstere i en regering? De kan ikke engang få lov til at sørge for, at man, på trods af at der nu ligger nye redskaber, der kunne sikre, at den lægefaglige vurdering var i orden, kan få lov til at bestemme, hvad dagsordenen skal være på et møde i Folketingets Indfødsretsudvalg. Det er da nærmest pinligt.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jamen jeg skal gerne medgive hr. Morten Østergaard, at jeg da gerne ville have, at vi kunne starte den forhandling op igen. Men det kan vi ikke, og aftalen er indgået af mig, og jeg står ved den aftale, jeg har indgået. Jeg har selvfølgelig forsøgt, om jeg kunne flytte noget, og det kan jeg ikke p.t., men det kunne jo være, at vi hen ad vejen kunne komme i en dialog, der kunne flytte noget. Det kan vi ikke lige nu, og jeg står ved den aftale, jeg har indgået.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Næste ordfører er hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes også, der er grund til at benytte lejligheden til at lykønske de mennesker, der nu når om ikke til endemålet så i hvert fald til en væsentlig milepæl i deres integration, idet de nu bliver danske statsborgere.

Jeg synes også, dagen er en milepæl på andre områder, bl.a. med hensyn til, at Dansk Folkeparti nu stemmer for og dermed også blæstempeler det multikulturelle samfund, hvor man altså sagtens kan være dansk, have en anden etnisk baggrund, have en anden religion og så endda opnå dansk statsborgerskab.

Jeg synes også, der er grund til at rose det arrangement, vi har haft for nye statsborgere, nemlig statsborgerskabsdagen på Christiansborg, der som bekendt var et radikalt forslag. Jeg er meget glad for de positive evalueringer, der er kommet fra andre ordførere på dagen, som selvfølgelig er hele Folketingets og ikke bare Det Radikale Venstres. Det viser jo, at der,

selv om vi ikke altid er tilfredse med politikken på det her område, alligevel kan opnå resultater i fællesskab.

Men jeg synes også, at der er grund til endnu en gang at understrege, at det altså er fantastisk, at et flertal i Folketinget vil lave et regelsæt om indfødsret, som fuldstændig desavouerer lægestanden i Danmark, et regelsæt, som siger, at selv lægers vurdering af, at her er der på grund af en kronisk lidelse, en anerkendt sygdom, PTSD, grundlag for, at Folketingets Indfødsretsudvalg diskuterer, om der skal gives en dispensation, ikke kan bruges. Der er ingen automatik; nej, der vælger man at vælge én diagnose ud og at desavouere en hel stand, nemlig lægestanden i Danmark, ved at sige: Selv jeres diagnose kan vi ikke bruge til noget.

Der synes jeg det må være ærgerligt, og man må krumme tæer, hvis man sidder som medlem af Det Konservative Folkepartis folketingsgruppe og endnu en gang har oplevet, som man gjorde det i forbindelse med asylbørnene, som man ville have givet mere plads, og hvor man ville have sat et loft over opholdstiden i asylcentre, at man ikke kunne komme igennem med det; der løb man panden mod den mur, som DF og Venstre skulder ved skulder står ved. Nu løb man panden mod en mur her, og man gør det givetvis også med hensyn til udlændingeadministrationen.

Jeg forstår ikke, at man i Det Konservative Folkeparti vil acceptere, at man ikke engang kan få lov til at få den lille indrømmelse i den meget fasttømrede alliance mellem Venstre og Dansk Folkeparti; at man ikke engang kan få den indrømmelse, at man kan få lov til at behandle særligt udvalgte sager, i et udvalg i Folketinget. Det var dog det mindste.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg vil gerne bede ordføreren blive, for der er en kort bemærkning fra hr. Jesper Langballe.

Kl. 19.50

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes, at jeg har lyst til at oplyse hr. Morten Østergaard om baggrunden for det forhold, han lige har nævnt vedrørende PTSD.

Forholdet var jo det, at Indfødsretsudvalgets medlemmer var blevet mere og mere irriterede og mere og mere moralsk foragede over den etiske standard, der herskede hos nogle speciallæger, hos hvem udlændinge, der ville have ind-

fødsret, vidste, at de altid kunne henvende sig. Det var som at putte en 25-øre i en automat, og så trak man en attest, hvor der stod PTSD, og samtidig altså lægeerklæringer, som sprængte alle mulige regler ved at komme med politiske vurderinger om, at den pågældende burde have indfødsret.

Det var baggrunden for, at man i en aftale, hvor det afgørende egentlig er, at sygdommen berettiger til behandling, men ikke til indfødsret, specielt nævnte PTSD og gjorde speciallægedeputationerne i udvalget opmærksomme på, at de godt kunne tage at holde lidt orden i deres egne rækker, så der er en vis etisk standard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, og netop den etiske standard er man jo villigt gået ind i en diskussion af. Man har endda fremlagt en ny måde at gribe det an på, en ny måde at lave lægeerklæringer på, og man har hele tiden været åben for den dialog.

Men det, der må være problemet, hvis man er medlem af Det Konservative Folkeparti, må være, at det jo netop er det menneskelige ansigt, som hr. Jesper Langballe repræsenterer, der er udtryk for regeringens politik; det er jo det, der dikterer, hvad også Det Konservative Folkeparti kan opnå. Her siger man, at der er problemer med lægerne, og det lader man så gå ud over torturofrene. Det er dog en pudsig form for kollektiv straf.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg har dog aldrig hørt mage til tomgangssnak, nemlig at irritationen over lægerne går ud over torturofrene.

Vores synspunkt er, at det at være torturoffer, som det hedder med det der melodramatiske udtryk, eller at lide af posttraumatisk stress-syndrom ikke berettiger til at få indfødsret, og det rykker heller ikke en et skridt nærmere til at få indfødsret. Når man har sådan en lidelse, skal man have behandling, og det får man, ligesom når man er tørstig, skal man have vand at drikke, og når man er sulten, skal man have mad, men hvorfor skal man have stemmeret til Folketinget på den konto? Det er der overhovedet ikke nogen mening i.

Når PTSD specielt blev nævnt, var det på baggrund af en lægeetisk standard, hvor nogle virkelig brodne kar gjorde, at tilliden til special-

lægerne forsvandt, og det synes jeg var en stor skam.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hr. Jesper Langballe hælder jo vand ud af ørerne – for nu at blive i metaforene. Det, der er tale om her, er, at det klart fremgår, at der er mulighed for at få dispensation. Det har man selv skrevet i aftalen. Der er nogle dispensationsmuligheder. Man har sagt, at det i nogle tilfælde faktisk er sådan, at der er nogle forhold, som gør, at en ansøger alligevel skal have statsborgerskab, selv om vedkommende ikke kan bestå de forskellige test. Det går jeg ud fra at også Dansk Folkeparti går ind for, idet de jo er med i aftalen.

Det, man så specifikt siger, er, at man til gengæld har set sig sur på en diagnose, ikke fordi, man har noget imod torturofrene, men fordi man har noget imod et udvalg af de læger, som stiller diagnoserne. Det er derfor, jeg siger, at det bliver en kollektiv straf, og jeg kan godt forstå, at Det Konservative Folkeparti helst var den del foruden. Jeg beklager bare, at de ikke har mere magt til at få det lavet om.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil lige med hensyn til de ændrede forslag, der er kommet fra lægerne, sige, at de aldeles ikke er ændrede i forhold til det grundlæggende. Det er muligt, at man har prøvet at være lidt mindre fremfarende og lidt mindre sådan proklamerende, men det tilgrundliggende er fuldstændig det samme, nemlig at man på grund af posttraumatisk stress-syndrom skulle være berettiget til at komme uden om danskprøven. Det er altså det afgørende argument, som vi siger nej til, fordi vi fastholder, at forudsætningen for dansk indfødsret er at kunne dansk.

At der så er visse forhold, og det var det, jeg var inde på i mit svar oppe fra talerstolen, hvor vi skønner at det alligevel er berettiget, at vi lader folk komme ind, har intet at gøre med lægernes erklæring. Det har udelukkende med vores skøn at gøre. Det er jo i øvrigt derfor, at vi i hvert eneste indfødsretsudvalgsmøde har en række dispensationsansøgninger, som vi somme tider svarer ja til.

Men lægerne kom ikke med noget nyt. Det var fuldstændig gammelkendte sager, som intet ændrede.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

I modsætning til Dansk Folkeparti var lægerne indstillet på en dialog om, hvad de kan gøre for at lave deres erklæringer på en måde, der tilfredsstiller flertallet i Indfødsretsudvalget. Det var dialog. Det skulle man i Dansk Folkeparti tage at overveje. Det kan somme tider være et udmærket redskab til at opnå nogle resultater.

Det er jo ikke sådan, at der er nogle, der mener, at der skal være en automatik i det. Nej, det, vi siger, er, at det bør være sådan, at folk med den sygdom, som i visse tilfælde kan være kronisk, og hvor læger siger, at det har betydning for, om de kan leve op til bl.a. sprogkrav og sproglindring, skal have mulighed for, at deres sag forelægges udvalget, så hr. Søren Krarup kan udøve sit skøn. Men ikke engang den indrømmelse gives Det Konservative Folkeparti, som igen måtte lade sig banke på plads.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg er næsten fristet til at tale, som når jeg taler til mine børnebørn, og sige: Kære unge hr. Østergaard, når man vil have dialog, så forudsætter det, at man er nogenlunde enig om det grundlag, man diskuterer på. Når lægerne går til os med det udgangspunkt, at en særlig sygdom berettiger til at få indfødsret, er der ikke mulighed for dialog, eftersom hele grundlaget for tildeling af indfødsret er, at disse folk, der søger det, er i stand til at tale dansk. Der er ikke nogen sygdom, der berettiger til at få statsborgerskab. Det er det danske folks gave udøvet gennem Folketinget.

Det er og bliver altså netop noget, som ingen diagnose eller ingen sygdom kan ophæve. Det eneste, der kan ophæve det, er lovgivernes skøn vedrørende den pågældende person, og her er det, at vi somme tider ikke på grund af en bestemt sygdomsdiagnose, men på grund af en vurdering af helhedssituationen alligevel siger, at det er i orden, at vedkommende får indfødsret.

Men dialog forudsætter et fællesskab i forståelsen af udgangspunktet.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Til det første er jeg bare nødt til at gentage, at det, hr. Søren Krarup og Dansk Folkeparti har fået gennemført, er, at der nu ikke bliver mulighed for at udøve et skøn i forhold til PTSD-ofre,

fordi de bliver afvist på forhånd. Det, der jo ligger i det, er, at man ligesom har udelukket sig fra at udøve det skøn.

Så må jeg sige, at jeg næsten synes, jeg kan høre hr. Allan Niebuhrs tæer krølle sig sammen og bore sig ned i gulvet, når vi hører Dansk Folkepartis indfødsretsordfører sige, at ingen dialog er mulig med lægestanden; der er lukket på forhånd. Det fortæller os jo, at alt det sniksnak, vi har hørt i forbindelse med forespørgselsdebatten i februar osv., intet har på sig. Der har aldrig været nogen intention om at føre en dialog med lægerne om de erklæringer. Det er det, man står tilbage med, og De Konservative står tilbage med en narresut.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Næste ordfører er fru Lotte Thiim Bertelsen.

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Først vil jeg sige, at SF selvfølgelig stemmer ja til det her lovforslag.

Hr. Søren Krarup var inde på, at der er mange fremmedartede navne i lovforslaget, og det synes vi i SF er så dejligt. Vi synes, at det er positivt og berigende for Danmark med de mange fremmedartede navne og de mange fremmedartede kulturer. Vi synes, det er dejligt, hvis Danmark er et multikulturelt samfund. Vi mener, det er godt for dansk kultur, vi mener, det er godt for dansk demokrati, og vi mener også, at det er godt for det danske erhvervsliv.

Derfor vil jeg gøre det ganske kort og ønske et rigtig stort tillykke til dem, som med dette lovforslag får indfødsret. Det har ikke været nemt, men et meget, meget stort tillykke fra SF.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil også godt starte med at sige, at det lovforslag, vi har her, er meget specielt. Det er jo ikke alle lovforslag, som indeholder ca. 2.000 navne, men det er ikke desto mindre det, der her er tilfældet. Vi er tilhængere af, at hver eneste person, der står i dette lovforslag, får indfødsret, og vil derfor selvfølgelig også støtte det.

Men netop den meget specielle udformning af lovforslaget er et meget godt tegn på, at indfødsretslovgivningen i Danmark er endog me-

get speciel. Det er meget specielt, at vi her i Folketinget reelt sagsbehandler om tilværelsen for nogle mennesker i Danmark, som har boet et stykke tid i Danmark, og som har søgt om dansk statsborgerskab, og hvis held eller uheld med hensyn til at få dansk statsborgerskab afhænger af, hvem der sidder i Folketingets Indfødsretsudvalg.

Kl. 20.00

Vi har jo her i dag haft, ligesom vi har haft det flere gange før i Indfødsretsudvalget, en diskussion af de regler, der er blevet skruet sammen, og som afholder en lang række mennesker fra at få dansk statsborgerskab og endog nogle mennesker fra at få mulighed for at få behandlet en dispensationsansøgning i Indfødsretsudvalget.

Ikke mindst hr. Søren Krarup har meget klart illustreret, at det for Dansk Folkeparti handler om at få nogle mennesker udelukket fra at kunne få dispensation fra danskkravene i indfødsretsloven på baggrund af den aftale, der er blevet indgået mellem Dansk Folkeparti, Konservative og Venstre, og som De Konservative, i hvert fald på papiret, i virkeligheden ikke bakker op om.

Jeg synes, det er interessant, når hr. Søren Krarup i dag siger, at det her simpelt hen handler om, at vi ikke vil lave om på de regler, der er. Tidligere på året, da debatten kørte, sagde hr. Søren Krarup bl.a.:

Jeg vil godt være med til at ændre det, så det ikke er sådan, at mennesker med PTSD aldrig kan få dispensation, men at der skal helt anderledes solide beviser til end tidligere, før vi går med til en sådan dispensation. Jeg er helt klart skeptisk over for de læger, som hidtil har udstedt erklæringerne.

Den bemærkning var lige præcis årsagen til, at en række organisationer med Den Almindelige Danske Lægeforening i spidsen gik i gang med at forberede deres arbejde. Det var efter aftale med Indfødsretsudvalget, at de skulle være i stand til at komme med en bedre dokumentation i forbindelse med torturofre og lidelsen PTSD, for at man ville lave aftalen om. Den dokumentation har vi fået i dag, og hvad er så svaret fra hr. Søren Krarup? Det er: Vi laver det ikke om alligevel.

Ikke alene er det en hån ud over alle grænser over for de torturofre, som det går ud over. Det er i lige så høj en grad en hån over for de organisationer, som med Den Almindelige Danske Lægeforening i spidsen har igangsat et stort stykke arbejde, for at vi i Indfødsretsudvalget og i Fol-

kettinget kunne få de bedste betingelser for at behandle dispensationsansøgninger for torturofre.

Derfor er det så skamfuldt, at de mennesker ikke kan få mulighed for at få afprøvet deres sager her i Folketinget og i Indfødsretsudvalget i dag, og derfor er det også skamfuldt, at der mangler mennesker og navne på den liste, som ville gøre den mere fuldendt.

Det burde være sådan, at flertallet i Indfødsretsudvalget og flertallet i det her Folketing rent faktisk erkendte, at tildeling af dansk statsborgerskab ikke bare er en festdag; det er også en festdag, men det handler også reelt om at give de mennesker et signal om, at vi vil integration i det danske samfund. Vi vil gerne integration, sådan at de mennesker får fuldgyldige rettigheder i det danske samfund, hvis de i øvrigt opfylder nogle betingelser for at få dansk statsborgerskab, bl.a. at de har boet her i landet i nogle år.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil lige rette den historieskrivning, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr forsøger. Forholdet er, at den erklæring fra de såkaldte læger kom i anledning af, at de havde haft en drøftelse med hr. Allan Niebuhr – jeg mener, det var i marts måned – hvor han altså var blevet påvirket af deres tale om posttraumatisk stress-syndrom. Han ringede så til mig og spurgte, om vi kunne snakke om det. Da jeg synes, han er et venligt menneske og jeg også gerne selv vil være et venligt menneske, sagde jeg: Vi kan altid snakke om det. Og så gjorde vi altså det.

Men jeg vil sige, at beslutningen om, at lægerne skulle begynde at lave en ny aftale eller komme med en klargørelse, var noget, som kom af samtalen med hr. Allan Niebuhr, og jeg har overhovedet ikke lovet noget som helst. Da jeg blev klar over, hvad det egentlig indebar, nemlig at man skulle begynde at gøre selve forståelsen af indfødsret flydende i den forstand, at man altså skulle sige, at en bestemt sygdom berettigede til at få indfødsret, så sagde jeg klart nej.

Kl. 20.05

Så der er overhovedet ikke tale om nogen uklarhed, men jeg kan konstatere, at uenigheden imellem mig og hr. Jørgen Arbo-Bæhr selvfølgelig går på forståelsen af, hvad indfødsret overhovedet er, og det er igen forståelsen af spørgsmålene: Er der overhovedet noget, der hedder et folk? Er der overhovedet noget, der hedder en nation? Er der noget, der hedder indfødsret, el-

ler skal vi bare sige, at vi i godhedens navn lukker op for alle? Det er jo det, hr. Jørgen Arbo-Bæhr siger.

Jeg siger med Grundtvig:

»Til et folk de alle høre, som sig regne selv dertil, har for modersmålet øre, har for fædrelandet ild.«

Der er noget, der hedder et folk. Det er derfor, vi har en indfødsret.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Ja, det ender jo med, at jeg bliver i stand til at komme med det samme Grundtvigcitat, når jeg nu har hørt det så mange gange, men det ændrer blot ikke ved, at der ikke er nogen som helst, hverken Den Almindelige Danske Lægeforening, Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre, Dansk Flygtningehjælp, Enhedslisten, De Radikale, Socialdemokraterne eller SF, der på noget tidspunkt har argumenteret for, at sygdommen PTSD automatisk skal føre til, at man får dansk statsborgerskab.

Men vi synes, det er ret og rimeligt, at mennesker, som på grund af deres sygdom ikke er i stand til at opfylde danskkravene, får mulighed for at få afprøvet deres sag over for Folketingets medlemmer og således også over for hr. Søren Krarup. Der er ikke nogen, der vil fratage hr. Søren Krarup muligheden for gang på gang at sige nej, når vi snakker om folk, der søger om dansk statsborgerskab. Vi andre vil bare godt have mulighed for at sige ja, hvis der er en grund til det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Vi kommer ikke videre, for det korte af det lange er, og det er jo det, hr. Jørgen Arbo-Bæhr ikke vil erkende, at en sygdom ikke er en begrundelse for at opnå en ret. En sygdom er udtryk for et behov for en behandling, og derfor er og bliver det, for nu at tale fint, en sammenblanding af kategorier, dvs. en umuliggørelse af en dialog, hvis man ikke fastholder, at der er forskel på ret og behov.

Derfor er det, vi må fastholde, at et statsborgerskab, en indfødsret, netop er noget, der bliver givet til dem, der har opfyldt betingelserne, og til det hører som noget helt afgørende, at man er i stand til at tale dansk.

»Resten selv som dragedukker sig fra folket udelukker, lyse selv sig ud af æt, nægte selv sig indfødsret.«

Det er fortsættelsen af det andet vers, og det skulle hr. Jørgen Arbo-Bæhr måske interessere sig lidt for.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kan for det første bare konstatere, at hr. Søren Krarup helt alvorligt mener, at folk, der er blevet tortureret, og det deraf følger, at de lider af PTSD, ikke skal have en mulighed for at få statsborgerskab i Danmark. Jeg mener det ikke som en ret, men som en mulighed. Det er det, hr. Søren Krarup mener, og jeg mener det modsatte.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nej, det var ikke det, hr. Søren Krarup sagde. Jeg ved egentlig ikke, hvorfor jeg rejser mig, for jeg har i løbet af den her debat fundet ud af, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr er uden for pædagogisk rækkevidde.

Men jeg vil gerne igen prøve at gøre opmærksom på, hvori problemet består. Hovedtanken i den aftale er, at sygdom ikke berettiger til indfødsret, sygdom berettiger til behandling. Men at få indfødsret, dvs. stemmeret til Folketinget, hvis man ikke kan dansk, giver overhovedet ikke nogen mening.

Man skulle prøve at se det for sig: Der kommer 75 eller noget lignende dispensationssager ind på Indfødsretsudvalgets bord. I de fleste af dem er det nogle speciallæger, der fuldstændig formulerer sig i standard vendinger, man kan se, de har haft dem inde i harddisken, de samme vendinger ryger med hver eneste gang: Han har PTSD, han skal have indfødsret. Og det virker selvfølgelig lige til at begynde med.

På et tidspunkt siger udvalget, at det her kan de ikke acceptere, og så er der ingen af dem, der får indfødsret. For så at undgå alle misforståelser siger man i aftalen: Læg lige mærke til, at PTSD altså heller ikke er en begrundelse for at få indfødsret.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, at hr. Jesper Langballe skulle tage at læse den aftale, han selv har indgået. Der er faktisk oplyst *en række sygdomme*, som gør, at folk ikke er i stand til at lære dansk. Alligevel har de mulighed for at få dispensation. Men én sygdom er undtaget. Den hedder PTSD, en sygdom, som typisk følger af tortur. Lige præcis den sygdom er hevet ud. Andre, som på grund af deres sygdom

ikke kan lære dansk, har mulighed for at få en dispensation, som hr. Jesper Langballe har mulighed for at stemme ja eller nej til. Men lige præcis torturofre, der lider af PTSD, vil hr. Jesper Langballe ikke give mulighed for at få en dispensation.

Kl. 20.10

Formanden:

Tak til hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Så er det integrationsministeren.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg vil gerne ligesom mange andre ordførere indlede med at ønske et stort tillykke til de personer, der er omfattet af dette lovforslag, et stort tillykke til dem med, at de nu står foran at modtage det danske statsborgerskab. Jeg synes, det er flot, og jeg synes, vi skal byde dem velkommen som danske statsborgere.

Jeg har derudover blot en mere formel bemærkning. Det nuværende lovforslag om indfødsrets meddelelse blev fremsat i Folketinget den 26. oktober 2006. I forbindelse med førstebehandlingen af lovforslaget, som vi har nu, skal jeg gøre opmærksom på, at jeg forud for andenbehandlingen har i sinde at fremsætte et ændringsforslag, hvorved en nu 8-årig pige foreslås optaget på lovforslaget.

Pigen blev ved sin fødsel fejlagtigt registreret som dansk statsborger i Det Centrale Personregister, og i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse vedrørende pigens mor blev ministeriet opmærksom på, at pigen ikke er dansk statsborger. På baggrund af den fejlagtige registrering i Det Centrale Personregister har pigens forældre siden deres datters fødsel levet i den overbevisning, at deres datter var dansk statsborger.

På den baggrund og på baggrund af drøftelser i Indfødsretsudvalget har jeg fundet det rigtigst via ændringsforslaget at foreslå, dels at pigen nu optages på lovforslaget, dels at hun meddeles dansk indfødsret med tilbagevirkende kraft, således at hun i alle retlige henseender stilles, som var hun blevet dansk statsborger ved fødslen.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes, der er anledning til at rose ministeren for det initiativ. Vi har tidligere i debatten om netop den sag forstået, at det på ingen måde

kunne lade sig gøre, og det viser jo, at når de her sager kommer frem og får omtale og opmærksomhed, så stiger kreativiteten, og det er jo positivt.

Vi ved jo, at der er andre sager af samme karakter; der har været nævnt flere. Det, jeg gerne vil spørge ministeren om, er: Vil man nu fra ministeriets side gå igennem dem og finde ud af at sikre, at den her praksis også kommer til at gøre sig gældende for personer, der uforvarende er havnet i den samme situation?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg vil gerne understrege, at det ikke har været tilfældet, heller ikke før presseomtalen af den her sag, at det ikke på nogen måde har kunnet lade sig gøre, at denne pige kunne blive dansk statsborger.

Der var lige nogle formelle ting, bl.a. fremsendelse af ansøgninger osv., der skulle på plads, men der har været stor villighed til at finde nogle løsninger på det her. Jeg er glad for, at det har fundet sin løsning, og det har også været min melding hele vejen igennem.

Hvis der er tilsvarende sager, er det klart, at jeg meget gerne fremlægger dem for Indfødsretsudvalget. Det er Indfødsretsudvalget, der – kan man sige – skal give tilladelsen, for det handler om en dispensation fra de regler, der er. Det vil jeg anbefale man gør, hvis der er lignende sager.

Her er der tale om en fejlregistrering. Der er andre sager, hvor man ikke har været opmærksom på, at barnet har fået moderens statsborgerskab. Men der er altid muligheder for at se på at gøre de her børn til danske statsborgere, hvis kravene er opfyldt, også med hensyn til de ændringer, som blev foretaget. Nu kan jeg ikke lige huske årstallet. Men hvad angår den diskussion af, hvem det er, der har forældremyndigheden, og om forældrene har været gift eller blot har været samlevende, synes jeg vi skal kigge på det.

Kl. 20.15

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, man må i hvert fald sige, at hvad angår lige præcis den pågældende familie, var det jo klart deres opfattelse, at de var nødt til at gå til medicinerne for at trænge igennem til ministeriet, fordi det, det handlede om, netop var at få det til at

virke med tilbagevirkende kraft. Vi gør jo i Danmark forskel på folk, afhængigt af hvor lang tid de har haft deres statsborgerskab, og derfor har det selvfølgelig en betydning, hvornår man har fået det.

Det, der sådan set er spørgsmålet fra min side, er: Hvad vil man fra ministerens og ministeriets side gøre for, at det helt tydeligt kommer til at fremgå, at folk, der er havnet i en tilsvarende situation, en præcist beskrevet situation, hvis der er grænsetilfælde i den slags ting, altså kan opnå statsborgerskab med tilbagevirkende kraft, hvis fejlen er på myndighedernes side?

Det er jo der, hvor det bliver interessant helt specifikt at få at vide, hvilken indsats man vil gøre: Vil man bare vente på, at den næste sag dukker op i Søndagsmagasinet, eller vil man gøre noget konkret udfarende for at undgå, at vi er nødt til at gå igennem det for at få samme resultat?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg har sådan set sat et arbejde i gang for at finde ud af, hvordan man kan håndtere det her. Noget af det kræver også, at jeg er i dialog med andre ministerier og andre ministre, for registreringen i Det Centrale Personregister har jeg og Integrationsministeriet ikke noget at gøre med. Det ligger ude i kommunerne.

Jeg mener da, det er relevant at se på, hvad det er for en information, for jeg er da også blevet opmærksom på, at man ikke nødvendigvis får information om, hvilket statsborgerskab man er registreret under. Og jeg synes da, det er værd at diskutere, om den information skal være mere tydelig. Så det arbejde har jeg sat i gang. Noget af det kræver en dialog med andre ministerier, og den vil jeg tage.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

**4) Første behandling af lovforslag nr. L 57:
Forslag til lov om ændring af lov om social
pension. (Gradvis forhøjelse af folkepensions-
alderen til 67 år m.v.).**

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 3/11 2006).

Sammen med denne sag foretoges:

**5) Første behandling af lovforslag nr. L 58:
Forslag til lov om ændring af lov om Arbejds-
markedets Tillægspension og forskellige an-
dre love. (Ændringer som følge af gradvis for-
højelse af efterløns- og folkepensionsalderen
m.v.).**

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 3/11 2006).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at taletiden er 10 minutter for ordførerne i første omgang. Hr. Hans Andersen.

Hans Andersen (V):

Dette lovforslag, L 57, handler om forhøjelse af folkepensionsalderen som et led i udmøntningen af velfærdsaftalen fra juni 2006.

Af aftalen fra juni 2006 fremgår følgende: Danskerne lever længere og længere. Det er jo en positiv udvikling, som bl.a. afspejler medicinske fremskridt, og at færre bliver fysisk nedslidte. Danskerne får stadig flere raske år at leve i, og med uændrede regler vil længere levetid automatisk betyde, at danskerne bruger en stadig større del af deres raske liv på efterløn og pension. Det skaber risiko for ubalance i den offentlige økonomi på længere sigt, og det begrænser samtidig mulighederne for forbedringer på andre områder.

Der er derfor enighed mellem Venstre, Det Konservative Folkeparti, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og De Radikale om at justere i tilbagetrækningssystemet, så det bliver mere robust over for den stigende levetid. Hovedelementerne i lovforslaget er en forhøjelse af folkepensionsalderen til 67 år. Folkepensionsalderen forhøjes gradvis fra 65 år til 67 år med virkning fra 2024, og fra 2027 er folkepensionsalderen således 67 år.

Der er med forslaget taget meget hensyn til, at der skal være tid til at indstille sig på den ændrede folkepensionsalder. Personer, der er fyldt 48 år ved udgangen af 2006, berøres således ikke af lovforslaget. De vil fortsat kunne overgå til folkepension som 65-årige.

Den gradvise forhøjelse af folkepensionsalderen til 67 år vil sikre, at danskernes stigende levetid også fører til flere aktive år på arbejdsmarkedet. Det er nødvendigt. Når der bliver flere ældre, stiger udgifterne til pension, ældrepleje og sundhed, og dermed øges behovet for en finansiering af vores velfærdssamfund.

Kl. 20.20

Desuden vil der ske en indeksering af folkepensionsalderen. Folkepensionsalderen reguleres med virkning fra 2030, hvis levealderen øges. Reguleringerne sker med et varsel på 15 år, og hovedprincippet er, at den forventede periode som folkepensionist fastholdes til ca. 14½ år. Her er det vigtigt at understrege, at hvis levetiden ikke stiger fra i dag, dvs. i forhold til den opgjorte levetid på 81,4 år i 2004-05, fastholdes folkepensionsalderen på 67 år.

Forhøjelse af folkepensionsalderen vil kræve fremsættelse af et lovforslag og en aktiv beslutning i Folketinget for hver gang, aldersgrænserne for folkepension m.v. skal ændres. Der vil således være rig mulighed i partierne og i befolkningen for at diskutere og blive bekendt med forslag om forhøjelse af aldersgrænserne.

I dag behandler vi ligeledes L 58, hvori det foreslås, at der gennemføres en række konsekvensændringer i relevante love som følge af det samtidig fremsatte lovforslag om forhøjelse af folkepensionsalderen til 67 år. Det foreslås, at der i love, hvor der i dag refereres til den konkrete folkepensionsalder på 65 år eller efterlønsalderen på 60 år, fremover refereres til folkepensionsalderen og efterlønsalderen.

Ud over konsekvensændringer indgår der i L 58 et forslag om, at modtagere af fleksydelse i lighed med efterlønsmodtagere får selvstændig ret til at anvende et sommerhus til helårsbeboelse, når de har ejet det i 8 år. Endvidere foreslås, at aldersgrænsen på 65 år i lov om lån til betaling af ejendomsskatter fremover følger folkepensionsalderen.

Samlet set vil jeg gerne på Venstres vegne anbefale disse to lovforslag og dermed de omtalte ændringer, og særlig ændringen af folkepensionsalderen. Længere levetid er en god udvikling både for den enkelte og for samfundet, og det sikres hermed, at balancen i den offentlige øko-